

Buletin Juridic Noiembrie 2010

Legislație Națională

În Monitorul Oficial Monitorul Oficial Nr. 671 din 1 octombrie 2010 a fost publicată Circulara nr. 32 privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale Române valabil în luna octombrie 2010.

Pentru luna septembrie 2010 nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale Române este de **6,25%** pe an.

În Monitorul Oficial nr. 672 din 4 octombrie 2010 a fost publicată Legea nr. 177 din 28 septembrie 2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României.

În ceea ce privește Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, actul normativ operează următoarele modificări:

- se extind competențele Curții în ceea ce privește actele ce fac obiectul controlului prealabil de constituționalitate, în sensul că acesta se va putea exercita și asupra hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a

hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului.

- în ceea ce privește procedura soluționării excepției de neconstituționalitate, a fost reglementată obligația instanței judecătorești în fața căreia a fost ridicată excepția ca, dată cu încheierea de sesizare, aceasta să trimită Curții și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.
- de asemenea, a fost abrogat art. 29 alin. 5, care prevedea faptul că pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate judecarea cauzei se suspendă.
- cu privire la decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei dispoziții legale, s-a prevăzut că aceasta trebuie să fie comunicată celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanței care a sesizat Curtea Constituțională. În cazul în care, la data comunicării deciziei, cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate se află pe rolul altui organ judiciar, instanța trebuie să comunice și acestuia decizia.

În ceea ce privește Codul de procedură civilă, Legea nr. 177/2010 a fost introdus un nou motiv de revizuire a hotărârilor judecătorești,

reglementat de către art. 322 pct. 10 C. proc. civ., care prevede că se poate solicita revizuirea dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională legea, ordonanța ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță care a făcut obiectul acelei excepții ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare. Termenul în care poate fi solicitată revizuirea pentru motivul prevăzut de art. 322 pct. 10 C. proc. civ. este de 3 luni de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Asupra Codului de procedură penală, Legea nr. 177/2010 a operat următoarele modificări: (i) a fost introdus art. 408² C. proc. pen., care reglementează revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale. Acesta prevede că Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Constituțională a admis o excepție de neconstituționalitate pot fi supuse revizuirii, dacă soluția pronunțată în cauză s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare. Cererea de revizuire trebuie formulată în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale și se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea rămasă definitivă a cărei revizuire se cere.

De asemenea, prin Legea nr. 177/2010 a fost abrogat art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, care stabilea o derogare de la art. 29 alin. 5 din Legea nr. 47/1992, acordându-i judecătorului sindic posibilitatea de a nu dispune suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror

neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.

Legea nr. 177/2010 a intrat în vigoare la data de 7 octombrie 2010.

În Monitorul Oficial al României nr. 674 din 4 octombrie 2010 a fost publicată Ordonanța de urgență nr. 90 din 29 septembrie 2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale.

Potrivit acestui act normativ, consiliul de administrație, respectiv directoratul, este obligat ca, în temeiul Legii contabilității nr. 82/1991, să depună la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, în format hârtie și în format electronic sau numai în formă electronică, având atașată o semnătură electronică extinsă, situațiile financiare anuale, raportul lor, raportul cenzorilor sau raportul auditorilor financiari, după caz. Aceeași obligație este prevăzută și pentru situațiile financiare anuale consolidate.

În vederea efectuării publicității legale, Ministerul Finanțelor Publice are obligația de a transmite, electronic, la Oficiul Național al Registrului Comerțului copii de pe actele contabile menționate anterior.

De asemenea, au fost efectuate modificări cu privire la termenul și efectele opoziției la fuziunea-divizarea societății. În acest sens, se prevede că orice creditor care deține o creanță certă, lichidă și anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, nescadentă la data publicării și care urmărește împiedicarea producerii unui prejudiciu prin fuziune/divizare, poate face opoziție în vederea garantării satisfacerii creanței sale, în termen de 30 de zile de la data

publicării proiectului de fuziune sau de divizare în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. În ceea ce privește efectul opoziției, art. 243 alin. 3 în noua formă prevede că formularea acesteia nu are ca efect suspendarea executării fuziunii sau divizării și nu împiedică realizarea fuziunii sau divizării.

În Monitorul Oficial nr. 676 din 5 octombrie 2010 a fost publicată Legea parteneriatului public-privat nr. 178 din 1 octombrie 2010.

Legea reglementează modul de realizare a unui proiect de parteneriat public-privat care are ca obiectiv public proiectarea, finanțarea, construcția, reabilitarea, modernizarea, operarea, întreținerea, dezvoltarea și transferul unui bun sau serviciu public, după caz. Scopul legii îl constituie stabilirea cadrului normativ pentru inițierea și realizarea de proiecte de parteneriat public-privat pentru lucrări publice în diverse sectoare de activitate, cu finanțări private.

În acest sens, legea cuprinde regulile aplicabile pentru încheierea contractului de parteneriat public-privat, condițiile de inițiere și încetare a proiectului de parteneriat public-privat, reguli speciale pentru înființarea companiei de proiect precum și organizarea activității de coordonare a proiectelor de parteneriat public-privat.

Legea nr. 178/2010 va intra în vigoare la data de 4 noiembrie 2010.

În Monitorul Oficial nr. 687 din 12 octombrie 2010 a fost publicat Regulamentul privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a

prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Regulamentul cuprinde dispoziții referitoare la criteriile privind admisibilitatea unei plângeri, procedurile de analiză a plângerilor, precum și la acțiunile în despăgubire pentru încălcarea regulilor de concurență. De asemenea, Anexa la Regulament cuprinde un formular de plângere, în care sunt enumerate cu titlul exemplificativ informațiile ce ar trebui inserate în plângerile referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În ceea ce privește criteriile privind admisibilitatea unei plângeri, Regulamentul prevede că o plângere înaintată conform prevederilor art. 40 din lege poate avea ca obiect doar o pretinsă încălcare a art. 5, 6 sau 9 din lege și a art. 101 sau 102 din TFUE, după caz. În acest sens, Regulamentul prevede în mod imperativ că persoanele ce formulează o plângere cu privire la încălcarea articolelor menționate anterior trebuie să demonstreze că interesul lor legitim în promovarea plângerii.

Consiliul Concurenței este îndreptățit, fără a aduce atingere dreptului său de a declanșa o investigație din oficiu, să nu dea curs plângerii unei persoane fizice sau juridice care nu poate demonstra un interes legitim. În acest sens, Consiliul poate verifica, în orice etapă a procedurii, dacă este îndeplinită sau nu această condiție. Cu toate acestea, există situații în care condiția unui interes legitim, în sensul art. 40 din lege, necesită o analiză suplimentară, pentru a se stabili dacă aceasta este îndeplinită. Aceste situații se pot determina prin raportare la setul de exemple oferit în art. 2 alin. 4 al Regulamentului.

Regulamentul prevede și o serie de norme procedurale cu privire la plângerea înaintată Consiliului Concurenței. Astfel, se menționează că plângerile depuse de către persoanele fizice sau juridice trebuie să conțină toate informațiile și documentele solicitate prin formularul de plângere prevăzut în anexa care face parte integrantă a Regulamentului. Persoanele fizice și juridice trebuie să furnizeze și copii ale documentelor relevante pentru a susține plângerea depusă, documente care le sunt în mod rezonabil disponibile, și, în măsura posibilului, să indice Consiliului Concurenței de unde pot fi obținute informații și documente relevante în cauză, care nu le sunt disponibile reclamantilor.

În ceea ce privește procedurile de analiză a plângerilor, Regulamentul prevede că examinarea unei plângeri implică două aspecte, și anume analiza faptelor care trebuie stabilite pentru a dovedi încălcarea art. 5, 6 sau 9 din lege și a art. 101 ori 102 din TFUE, după caz, pe de o parte, și încadrarea legală a comportamentului ce constituie obiectul plângerii, pe de altă parte.

Regulamentul admite că, deși criteriile pentru încadrarea legală a unei înțelegeri sau practici nu pot fi prevăzute în mod exhaustiv, reclamantii trebuie să se refere la regulamentele și instrucțiunile adoptate de Consiliul Concurenței și, în măsura în care au cunoștință de acestea, la cele emise de Comisia Europeană, la practica și la jurisprudența comunitară. Încadrarea legală exactă a unei înțelegeri sau practici este atributul Consiliului Concurenței, iar părțile nu sunt obligate să ofere o încadrare exactă, ci opinia lor în această privință.

Cu privire la soluțiile ce pot fi pronunțate ca urmare a soluționării plângerilor, Regulamentul dispune că pe baza analizei

efectuate în cadrul compartimentelor de specialitate, Consiliul Concurenței va hotărî, după caz:

- a) declanșarea unei investigații;
- b) emiterea unei decizii de respingere a plângerii, în cazul în care plângerea nu prezintă suficient temei de fapt și de drept pentru a justifica declanșarea unei investigații;
- c) transmiterea unei înștiințări, în scris, cu privire la faptul că plângerea nu intră sub incidența legii;
- d) transmiterea unei înștiințări, în scris, a reclamantului cu privire la faptul că plângerea nu va fi analizată de Consiliul Concurenței, întrucât Comisia Europeană sau o altă autoritate de concurență dintr-un alt stat membru instrumentează sau a instrumentat aceeași plângere.

În ceea ce privește acțiunile în despăgubire pentru încălcarea regulilor de concurență, Regulamentul prevede că instanțele judecătorești pot decide asupra validității sau nulității contractelor încheiate, în baza art. 49 din lege, și numai ele pot acorda despăgubiri persoanelor fizice și juridice în cazul încălcării art. 5 și 6 din lege și a art. 101 și 102 din TFUE. Pentru a asigura eficacitatea deplină a regulilor în domeniul concurenței, orice persoană poate solicita despăgubiri pentru prejudiciile suferite cauzate de un contract sau de un comportament susceptibil să restrângă ori să denatureze concurența.

Acțiunile în despăgubire pot fi intentate atât de cei afectați direct de către un comportament anticoncurențial, cât și de persoanele afectate în mod indirect, de exemplu, de persoanele care cumpără bunuri și servicii de la cei afectați în mod direct. Astfel de acțiuni pot fi intentate atât înainte, cât și după emiterea unei decizii de sancționare de către Consiliul Concurenței. Deciziile Consiliului Concurenței prin care

sunt aplicate amenzi contravenționale, rămase definitive și irevocabile, creează o prezumție irefragabilă privind existența faptului ilicit cauzator de prejudicii.

În Monitorul Oficial Nr. 705 din 22 octombrie 2010 a fost publicat Regulamentul privind constatarea contravențiilor și sancționarea acestora de către Consiliul Concurenței.

Contravențiile prevăzute de legea concurenței și de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 117/2006 vor fi constatate și sancționate de către inspectorii de concurență, comisiile de concurență și de către plenul Consiliului.

Căile de atac împotriva actelor administrative prin care se aplică sancțiuni contravenționale sunt prevăzute în Cap. V din regulament, art. 21, 22 și 23.

Deciziile Plenului și comisiilor Consiliului Concurenței prin care se aplică amenzi contravenționale potrivit prevederilor legii și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006 pot fi contestate în termen de 30 de zile de la comunicare la Curtea de Apel București. Recursul va fi soluționat de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Procesele-verbale prin care se aplică sancțiuni contravenționale potrivit legii pot fi contestate la Judecătoria Sectorului 1 București, în termen de 15 zile de la comunicare. Hotărârea judecătorească se poate ataca cu recurs la secția contencios administrativ a Tribunalului București, în termen de 15 zile de la comunicare.

Procesele-verbale prin care se aplică sancțiuni contravenționale potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006 pot fi

contestate la judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul contravenientul, în termen de 15 zile de la comunicare. Hotărârea judecătorească se poate ataca cu recurs la secția contencios administrativ a tribunalului, în termen de 15 zile de la comunicare.

În Monitorul Oficial Nr. 714 DIN 26 octombrie 2010 a fost publicată Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

Legea aduce mai multe modificări unor acte normative cu scopul declarat de a reduce durata soluționării proceselor:

Modificări aduse Codului de Procedură Civilă prin Art. I din lege:

Modificări aduse competenței instanțelor judecătorești:

Se introduce art. 1¹ în care se prevede competența judecătorească de a soluționa prin hotărâri irevocabile conform art. I pct. 28 din lege procese și cereri privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2000 lei inclusiv.

Conform art. I pct. 23 din lege se introduce art. 159¹ care prevede că necompetența materială și teritorială de ordine publică poate fi invocată de părți sau judecător la prima zi de înfățișare în fața primei instanțe, dar nu mai târziu de începerea dezbaterilor asupra fondului.

Necompetența internațională a instanțelor române poate fi invocată oricând în cadrul procesului conform art. VIII care modifică art. 157 din legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Tot la prima zi de înfățișare, se prevede în articolul menționat alin. (4), judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța este competentă general, material și teritorial și să consemneze în cuprinsul încheierii temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate. Verificarea competenței realizată de către instanță nu împiedică formularea excepțiilor de necompetență.

În privința declinării de competență și a conflictului de competență, prin art. I pct. 20 se modifică art. 158 alin. (3) în sensul suprimării oricărei căi atac îndreptate împotriva hotărârii prin care instanța se declară necompetentă, dosarul fiind transmis de îndată instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent. În aceste condiții s-a modificat art. 20 pct. 2 din CPC care definește conflictul negativ de competență, prin suprimarea sintagmei „prin hotărâri irevocabile” din moment ce declinatorul de competență nu mai este supus niciunei căi de atac.

O cerere de strămutare nu poate fi introdusă din nou, pentru același motiv, în afară de cazul în care se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționare acesteia. Sancțiunea ce intervine este inadmisibilitatea.

De asemenea se mai prevede posibilitatea instanței de a recomanda părților să procedeze la medierea litigiului sau de a le invita la o ședință de informare asupra avantajelor medierii.

Modificări aduse actelor procedurale:

Cererea de chemare în judecată și orice alte cereri adresate instanțelor judecătorești vor

cuprinde conform articolului I pct. 4, 11 și 12 care aduc modificări articolelor 82, 112 și 115 din Cod, pe lângă mențiunile tradiționale și, dacă este cazul, datele de identificare a mijloacelor de comunicare utilizate de părți, precum numărul de telefon, numărul de fax, adresa de poștă electronică sau altele asemenea.

Aceste mențiuni mai trebuie cuprinse și în întâmpinare, precum și în actul procedural prin care se solicită dovada cu martori.

Citarea va cuprinde pe lângă mențiunile existente și mențiunea conform art.6 din lege care modifică articolul 88 alin. (1), pct. 5¹ că prin înmânarea citației, sub semnătură de primire, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, pentru un termen de judecată, cel citat este prezumat că are în cunoștință și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată. Este prezumat a cunoaște termenele și partea care a depus cererea personal sau prin reprezentat legal și convențional și a luat termenul în cunoștință, precum și partea care a fost prezentă la un termen de judecată, ea însăși sau printr-un reprezentant al ei.

De asemenea, conform art. 132¹ introdus prin art. 16 se prevede că instanța va putea dispune ca încunoștințarea părților să se facă și telefonic, telegrafic, prin fax, poștă electronică sau prin orice alt mijloc de comunicare ce asigură, după caz, transmiterea textului actului supus comunicării ori înștiințarea pentru prezentarea la termen, precum și confirmarea primirii actului, respectiv a înștiințării, dacă părțile au indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. Dacă încunoștințarea s-a făcut telefonic, grefierul va întocmi un referat în care va arăta modalitatea de încunoștințare și obiectul acesteia.

Preschimbarea termenului de judecată nu se poate realiza decât pentru motive temeinice, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți. Completul de judecată investit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, fără citarea părților. Părțile vor fi citate pentru noul termen fixat.

Se prevede dreptul instanței de judecată atât în materie civilă cât și în materie penală de a avea acces direct la bazele electronice de date sau la alte sisteme de informare deținute de autorități și instituții publice.

Conform art. I pct. 5 se introduce art. 86¹ prin care se prevede posibilitatea părților care au avocat sau consilier juridic de a-și comunica direct între aceștia, cererile, întâmpinările sau alte cereri. În acest caz, cel care primește actul va atesta primirea și va consemna data primirii pe însuși exemplarul care se va depune la instanță, de îndată, sub sancțiunea neluării în seamă. Dovada comunicării actelor poate fi făcută și prin orice alt înscris depus la dosarul cauzei prin care se atestă, sub semnătură, primirea fiecărui act de procedură care a fost comunicat.

Modificări cu privire la sesizarea instanței de judecată:

În cazul existenței unei proceduri prelabile, sesizarea instanței se va putea realiza doar după îndeplinirea acesteia, dovada în acest sens anexându-se la cerere. Neîndeplinirea procedurii prelabile va putea fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

Prin excepție, în cazul sesizării instanței cu dezbaterile procedurii succesoriale, reclamantul va depune o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale prevăzute de Codul civil și de lege.

În acest caz neîndeplinirea procedurii prelabile poate fi invocată nu numai de către pârât, ci și de către instanță, din oficiu.

În cazul litigiilor comerciale, reclamantul va soluționa litigiul fie prin mediere, fie prin

conciliere directă. Doar în cazul în care se apelează la mediere, termenul de prescripție se suspendă pe durata acestei procedură, dar nu mai mult de 3 luni de la începerea ei.

Modificări cu privire la expertiză:

Conform art. I pct. 24 se prevede posibilitatea instanței de judecată ca după desemnarea expertului/expertiilor și stabilirea punctelor asupra cărora ei urmează să se pronunțe să convoace o audiere în camera de consiliu cu scopul de a solicita punctul de vedere al expertului cu privire la costul estimativ al lucrării ce urmează a fi efectuată, cât și cu privire la durate de timp necesară efectuării expertizei. În funcție de susținerile expertului instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză și condițiile de plată a cheltuielilor necesare efectuării expertizei.

Modificări aduse căilor de atac:

Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281 - 281².

Se modifică Art. 282¹ în care sunt prevăzute hotărârile date fără drept de apel și se introduce următoarele categorii de hotărâri pronunțate fără drept de apel:

- Cele privind acțiunile în evacuare în materie comercială;

- Cele privind cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale.

În privința soluțiilor pe care le poate pronunța instanța de apel:

În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul.

Prin excepție, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau unei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, dacă părțile au solicitat expres aceasta prin cererea de apel ori prin întâmpinare și dacă prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului. În concluzie, instanța de apel va trebui să verifice dacă soluția trimiterii spre rejudecare a fost solicitată atât de către apelant cât și de către intimat.

Tot prin excepție, instanța de apel va anula hotărârea și va trimite spre rejudecare, o singură dată, când judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată și măsura a fost solicitată expres prin cererea de apel.

Se prevede expres că dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, ca și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătoria instanței de trimitere.

Motivul de recurs prevăzut la art. 304, pct. 3 va fi limitat doar la încălcarea competenței de ordine publică, invocată în condițiile legii.

În privința soluțiilor pe care le poate pronunța instanța de recurs:

Se prevede că în cursul procesului casarea cu trimitere poate interveni o singură dată în următoarele cazuri:

- instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului,
- judecata s-a realizat în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului;
- instanța a fost necompetentă.

Dacă ulterior intervine o nouă casare în aceeași cauză tribunalele și curțile de apel vor reține cauza spre rejudecare.

Se prevede expres că în cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere, sunt admisibile orice probe prevăzute de lege.

Modificări aduse recursului în interesul legii atât în materie civilă cât și în materie penală.

S-a conferit legitimitate procesuală și Avocatului Poporului precum și colegiului de conducere a ICCJ să sesizeze instanța supremă cu pronunțarea unui recurs în interesul legii.

Recursurile în interesul legii vor fi soluționate de un complet format din președintele sau vice-președintele ICCJ și un complet format din 20 de judecători din care 14 din secția în a cărei competență intră problema de drept dedusă interpretării.

Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanțe de la momentul publicării în Monitorul Oficial.

Modificări aduse materiei executării silită:

Instanța de executare va încuviința executarea silită a obligației stabilite prin titlu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de 7 zile de la înregistrarea cererii. În temeiul acestei încheieri, executorul judecătoresc va putea proceda la executarea silită a obligației în oricare dintre formele prevăzute de lege.

Motive ce pot atrage respingerea cererii de încuviințare a executării silită:

1. cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;
2. titlul nu a fost investit cu formulă executorie, dacă, potrivit legii, această cerință este necesară pentru pornirea executării silită;
3. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;
4. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;
5. există alte impedimente prevăzute de lege.

Încheierea de respingere poate fi atacată cu recurs de către creditor în termen de 5 zile de la comunicare.

De asemenea, conform art. 578¹ nou introdus s-a limitat posibilitatea de a demara procedurile de evacuare din imobilele cu destinație de locuință începând cu data de 1 decembrie și până la data de 1 martie a anului următor. Pe cale de excepție se va putea realiza evacuarea dacă creditorul face dovada că, în sensul dispozițiilor legislației locative, el și familia sa nu au la dispoziție o locuință corespunzătoare ori că debitorul și familia sa au o altă locuință corespunzătoare în care s-ar putea muta de îndată. Această dispoziție nu se

aplică în cazul evacuării persoanelor care ocupă, fără nici un titlu, o locuință și nici celor care au fost evacuați pentru că pun în pericol relațiile de conviețuire sau tulbură în mod grav liniștea publică.

Modificări aduse Codului Familiei și procedurii divorțului prevăzute de Codul de Procedură Civilă prin Art. II și I. din lege.

Motivele de divorț prevăzute de lege sunt:

- a) prin acordul soților, la cererea ambilor soți;
- b) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă;
- c) la cererea aceluia dintre soți a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei.

În cazul divorțului prin acordul soților acesta poate fi solicitat oricând și indiferent dacă există sau nu copii minori rezultați din căsătorie. Dacă au copii minori atunci soții nu pot apela la divorțul pe calea constatării de către ofițerul de stare civilă sau de către notarul public de la locul căsătoriei sau al ultimei locuințe comune. De la momentul înregistrării cererii se acordă un termen de 30 de zile pentru o eventuală retragere.

Dacă soții nu se înțeleg asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț, ofițerul de stare civilă sau notarul public va emite o dispoziție de respingere a cererii de divorț și va îndruma părțile să se adreseze instanței. Împotriva refuzului ofițerului de stare civilă sau notarului public nu există cale de atac, dar soții se pot adresa instanței de judecată pentru a pronunța divorțul.

Modificări aduse legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin Art. III din lege:

Se desființează completul de 9 din cadrul ICCJ și se introduc 4 complete de 5 judecători, cu competență proprie.

Completul pentru soluționarea în primă instanță a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale se constituie dintr-un singur judecător și 2 asistenți judiciari.

Modificări aduse legii nr. 188/200 privind executorii judecătorești prin art. IV din lege:

Executorii judecătorești își vor îndeplini atribuțiile pe lângă curțile de apel care funcționează, dacă prin lege nu se prevede altfel.

Modificări aduse Ordonanței Guvernului nr. 66/1999 pentru aderarea României la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 26 august 1999, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările ulterioare prin art. V din lege:

Autoritățile române competente să aplice apostila sunt:

Tribunalele pentru (i) documentele care emană de la o autoritate sau de la un funcționar al unei jurisdicții a statului, inclusiv cele care emană de la ministerul public, de la un grefier sau de la un executor judecătoresc și (ii) declarațiile oficiale, cum ar fi: cele privind mențiuni de înregistrare, viza de investire cu data certă și legalizări de

semnătură, depuse pe un act sub semnătură privată.

Camera Notarilor Publici va fi competentă să aplice apostila pentru actele notariale, iar prefecturile pentru documentele administrative.

Modificări aduse Legii nr. 36/1995 privind activitatea notarilor publici prin Art. VI din lege:

Se modifică art. 57 în sensul conferirii Camerei Notarilor Publici competența privind supralegalizarea semnăturii și a sigiliului notarului public sau apostilarea actelor notariale.

Modificări aduse Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ prin Art. VII din lege:

Se modifică art. 4 din lege, astfel că legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza; încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze și nici atunci când excepția de nelegalitate a fost invocată în cauze penale.

Modificări aduse OUG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor prin Art. IX din lege.

Se modifică art. 34 alin. (2) în sensul prevederii ca regula a căii de atac a recursului împotriva hotărârilor prin care s-a soluționat plângerea împotriva procesului-verbal de contravenție.

Prin excepție conform Art. X și XI din lege plângerile împotriva proceselor-verbal privind sancționarea contravențiilor prevăzute de OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și de Legea nr. 61/1991 privind sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială vor fi soluționate de către judecătorii prin hotărâri irevocabile.

Modificări aduse Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 prin Art. XII din lege:

Prin modificările aduse art. 26 alin. (3) se suprimă calea de atac a apelului în cazul contestațiilor îndreptate împotriva deciziei sau, după caz, dispoziției motivate de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură. Termenul de introducere a contestației este de 30 de zile de la comunicare.

Conform art. XXVI din lege articolul XII se aplică și procesele ce se află în primă instanță dacă nu s-a pronunțat o hotărâre până la intrarea în vigoare a legii. Articolul se aplică și modificărilor aduse Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 și Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale.

Modificări aduse Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 prin Art. XIII din lege.

Hotărârea privind constatarea caracterului politic al condamnării este supusă numai recursului conform art. 4 alin. (6) nou introdus.

Modificări aduse Legii nr. 30/1991 privind societățile comerciale prin Art. XIV din lege:

Cererile în anulare hotărârilor adunării generale în materie societară se judecă în camera de consiliu, iar hotărârea este supusă numai recursului în termenul general.

Modificări aduse legislație taxelor de timbru prin Art. XVI și XVII din lege:

S-a abrogat articolul care prevedea că hotărârile irevocabile se comunică părților și de asemenea s-a abrogat articolul 23 alin. (2¹) în care se prevedea restituirea taxei de timbru în cazul tranzacției sau renunțării la judecată intervenite până la prima zi de înfățișare sau posibilitatea de restituire până la jumătate din suma achitată, în cazul în care tranzacția sau renunțarea la judecată a intervenit ulterior primei zile de înfățișare.

Modificări aduse Codului Penal prin Art. XX din lege:

Conform noilor modificări aduse art. 18¹ alin. (2) și (3) la stabilirea în concret a gradului de pericol social se va ține seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi

putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut.

Sunt prevăzute cauze de reducere a limitei pedepsei sau de înlocuire a acestei cu sancțiune administrativă în cazul infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă învinuitul sau inculpatul a acoperă integral prejudicial cauzat și în funcție de cuantumul acestuia.

Modificări aduse Codului de Procedură Penală prin Art. XVIII din lege:

Se modifică și se detaliază competența instanțelor judecătorești în materie penală. Se introduce o procedură nouă de judecată în cazul recunoașterii vinovăției de către inculpat. Recunoașterea se poate realiza personal sau prin înscris autentic, iar în acest caz soluționarea laturii penale se va realiza pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale.

În Monitorul Oficial Nr. 723 din 29 octombrie 2010 a fost publicată Legea nr.

196/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 85/2004 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță privind serviciile financiare.

Ordonanța Guvernului nr. 85/2004 transpune prevederile art. 90 din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE.

Legea prevede că în cazul serviciilor financiare ce intră și sub incidența OUG nr. 113/2009 privind serviciile de plată, se aplică anumite dispoziții privind informarea consumatorilor.

În Monitorul Oficial Nr. 723 din 29 octombrie 2010 a fost publicată Legea nr. 197/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 113/2009 privind serviciile de plată.

Legea modifică Ordonanța de urgență nr. 113/2009 cu privire specială asupra obligației prestatorului de servicii de plată de a informa utilizatorul acestor serviciilor în ceea ce privește condițiile contractului de servicii de plată.

Legislație Europeană

În Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L 275/1 din 19 octombrie a fost publicată Directiva 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către

persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare.

Termenul de depunere a cererilor de rambursare TVA pentru persoanele impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare a fost prelungit până la data de **31 martie 2011**.

Apariție Noiembrie 2010

Ediție întocmită cu contribuția avocaților colaboratori Lavinia Aioanei și Daniel Aragea și cu sprijinul avocatului colaborator Lucian Catrinoiu.

Buletinul Juridic apare sub coordonarea Adrianei Almășan, avocat colaborator senior.

În noiembrie 2010, STOICA & Asociații aniversează 15 ani de la constituire. Înființată în noiembrie 1995 prin asocierea a doi dintre cei mai valoroși avocați români, Valeriu Stoica și Cristiana I. Stoica, societatea STOICA & Asociații și-a extins în mod constant aria experienței sale profesionale și a dezvoltat o echipă care în prezent numără 40 avocați cu o pregătire profesională deosebită.

De la înființare și până în prezent, STOICA & Asociații și-a extins în mod constant aria experienței sale profesionale în următoarele domenii:

Societăți comerciale și drept comercial
Drept bancar, financiar și piețe de capital
Drept imobiliar
Reprezentare în litigii
Investiții străine și privatizări
Finanțări de proiect

Proprietate intelectuală și drepturi de autor
Dreptul concurenței
Drept fiscal și financiar
Dreptul muncii
IT, telecomunicații și media
Energie și resurse naturale
Dreptul maritim și al transportului